

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any 1

SETMANARI POPULAR
INCA 14 AGOST 1915

Núm. 33

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

DIGNIFICACIÓN DE LA MEDICINA

No tan solo se dignifica la medicina con la moralidad y espíritu religioso en los que la ejercen, sino que la religión verdadera la honra y enaltece directamente, así es, que los cristianos tienen el deber de honrar y portarse bien con los médicos, según la memorable sentencia escrita por el hijo de Sirac: «Honra al médico porque lo necesitas; pues el Altísimo es el que lo ha hecho para tu bien».

Para comprender el sentido de la palabra «honra» en griego «Tima» bastará decir que las Santas Escrituras emplean la misma expresión al recomendarnos honrar a nuestros padres a nuestros superiores a los sacerdotes y principalmente a Dios. (Eccli. VII 33—Apocal XIV 7) y la razón de esto, está en que el médico se esfuerza en dulcificar y prolongar la vida que hemos recibido de nuestros padres, y en que la profesión médica tiene una íntima conexión con el sacerdocio. La palabra honrar debe ser interpretada en el triple concepto de respecto, de recompensa u honorario y de obediencia.

Puede hallarse la confirmación de estas ideas en muchos pasajes del Sagrado Texto, donde se condena a los que tienen la temeridad de abandonarse exclusivamente a la Divina providencia, sin dar lugar a que la Medicina obre, con lo cual prescinden de los medios que Dios nos dió para que los utilizáramos, contrarian por otra parte la ley natural, y hasta tientan al mismo Dios; puesto que para obtener la curación, le obligan sin necesidad, a que intervenga miraculosamente. Este modo de proceder está condenado según los versículos del Eclesiástico, que dicen: «Hijo mio, cuando estes enfermo no descuides de ti mismo; antes bien haz oración al Señor y da lugar a que obre el médico, pues para eso lo ha puesto el Señor y su asistencia es necesaria. Puesto que hay un tiempo en que has de caer en manos de los médicos etc.»

San Basilio resume estas ideas con las siguientes palabras: «No debemos despreciar la Medicina, pero tampoco debemos poder en ella nuestra absoluta confianza; Así como bajando en la tierra esperamos de Dios la cosecha; así como confiando en el timonel la dirección de la nave, rogamos al mismo tiempo a Dios que nos

salve; del mismo modo abandonándonos a la ciencia de la Medicina, debemos implorar al Señor para que guie y fecundice sus esfuerzos».

De esto debe deducirse que se hacen culpables los que en sus enfermedades prescinden de los médicos sin justo motivo. Tertuliano califica de *perversidad* el desprecio de los medicamentos. San Ambrosio opinaba que el descuido de las prescripciones médicas equivale a un *suicidio*. San Antonino condena como *tentador* de Dios al que espera la curación por milagro absteniéndose de recurrir a los medios naturales.

No se contenta todavía con esto nuestra Religión; sino que para declararnos en cuanto veneración deben ser mirados los médicos enaltece la Medicina sublimándola a una nobleza casi infinita al enseñarnos la semejanza entre los médicos y la Divinidad y presentarnos al médico como imagen de Dios. En efecto, no solo fué Dios el primer autor de la Medicina y el primero que la ejerció con los reglamentos higiénicos que dió para su pueblo, sino que también El considera al médico como su propia imagen, su cooperador y su ministro en la conservación de la existencia humana, de la que es autor.

Recordemos que el Hombre Dios no se desdeñó de llamarse el *médico de la humanidad doliente* y explicó por medio de una parábola sus operaciones médicas. Este carácter del Mesías había ya sido anunciado por los profetas y con este mismo carácter médico presentan a nuestro Redentor San Ignacio mártir, San Juan Crisóstomo, San Agustín San Gregorio y otros, entre los que debemos incluir a un autor profano, Meier, que con este título le dedica un importante trabajo literario. (Meier. De Christo Médico, Hamburgo 1699)

Muy lógico es pues, que la Iglesia católica tenga confianza en la Medicina y someta a su fallo la resolución de ciertas cuestiones.

Una profesión tan ennoblecida por el mismo Dios debía encontrar en la Iglesia un profundo respecto y una gran confianza, y de aquí que esta acude a su juicio en circunstancias graves y delicadas, sometiendo a su resolución una multitud de cuestiones de importancia y trascendencia, respecto de las cuales tiene el médico que dictaminar, de la misma manera que lo hace en asuntos

judiciales de orden civil o criminal.

«¡Cuántas veces en el fuero civil eclesiástico y criminal se acude a la Medicina para esclarecer dificultades, disipar ciertas dudas y resolver cuestiones que necesitan el auxilio del razonamiento médico!» (Tortosa Medic. Forense pag. 3. Vincenzo 1809).

De aquí arranca aquella estrecha alianza que se ha procurado mantener entre la Jurisprudencia y la Medicina (Hebenstreit Antropología Forense) y de aquí nace un triple deber para el médico a saber: el de profundizar en el estudio de todo lo que tiene necesidad de conocer para el buen ejercicio de su profesión, el de ejercer esta con honradez y moralidad constantemente acrisoladas y el de defender a la Religión Cristiana de la que ha recibido importancia, autoridad, y dignificación. (Ludevig. Institut. Medic. Forens. pag. 4)

Sebastián Amengual.

(Continuará).

CARTA UBERTA

a un inquiero qualsevol sobre la qüestió palpitant a Inca.

Bon germà: Ja sé que tu i tots els qui tenen una mica de sinceritat, quant parlen en confiança, manifesten que estan convensuts de la veritat de l'atropell brutal, escandalós, incalificable de que digué una pobre germana de la caritat havia estado víctima per part de un metge, precisament en circumstancies sacratíssimes i que qualsevol qui no estiga cego per una passió innoble, sempre respecta, és dir: a les altes hores de la nit i mentres exercia un d'aquests actes heròics de caritat que sols aquests àngels de carn humana saben realçar...

Ja sé que a tu te basta coneixer que la denunciante és una mongeta tota de Deu, que apenas havia vist algunes vegades aquell senyor i que per consegüent no havia de tenir cap interès en fer tal denuncia; com sé també que coneguent els antecedents de l'acusat no te costa gens de pena en creure-ho. Però sempre hi ha qualque incaute i és precís prevenir-lo.

Com has sentit tantes coses aquests

dies, com s'han fets tants d'esforsos per festetjar la veritat, me permet dirigir-te aquesta carta perquè no te deixis enlluernar per la magia d'una paraula que pareix més bonica perquè és forastera, o per les travesures d'un talent veritable que desdiuen de la formalitat d'una professió casi sagrada, o per les habilitats borrareres d'una política veia i ja xeruga.

Bono idò. Si no fos ver el fet ¿com m'espliques que tot d'una que s'escampà la notícia, no acudís l'acusat an el Convent a protestar davant la Superiora d'un càrrec tan grave en lloc de sentir-se aclucat pel pes de l'indignació popular i apenes sortir durant uns quants dies?

¿Com m'espliques que no acudís tot d'una a l'Econom per capturar aquella notícia que tant el deshonrava?

¿Com m'espliques que no se presentàs davant l'autoritat esglesiàstica ell o qualcú anciat perquè retiràs la disposició que hagué de prendre per mirar per bon nom de les religioses, ja que'l nostre poble, en el servici del qual estàn consagrades, no ha sabut fer res per defensar-les? Com m'espliques que no se servís d'un medi o altre per protestar d'una disposició que si bé és molt acertada, li ha de ser tan perjudicial?

¿Com m'espliques que el seu amic D. Jaume Armengol, quant anà an el Convent, en lloc de encarar-se amb les monges, com heu hagés fet si no hagués estat convensut de l'acte escandalós, se contentà en atenuar-lo, diguent que això no és tan grave i que el mal l'havien fet elles publicant-ho, com si les volgués atemoriar perquè no heu denunciassin?

¿Com m'espliques que no acudís an els periòdics «La Veu d'Inca» a fer rectificà les notícies que'n donava, a «La Última Hora» que s'ocupà del fet i en lletres grosses posa: UN CASO INAUDITO i fer lo mateix amb «La Almudaina» que comenta l'atropell i amx «Correo de Mallorca» que el califica de HECHO BOCHORNOSO?

¿Per que en comptes d'escriure an els de la «Vanguardia Balear», ell i el seu amic Sr. Rosselló, demanant que no s'ocupassen d'aquest assumto, no escrivién per fer rectificà els periòdics que ja n'havien parlat i tant malament el feien quedà? ¿Com no protestava?

Com m'espliques que fessin aquelles tropellies en les declaracions sempre a espatles del Sr. Fiscal?

Diràs que essent i tot ver, no s'havia de publicar, perquè una oronella no fa estiu, però jo te diré que'ls estius fan oronelles; i a veure amb quin cas estàn, en el primer o en el segon.

Diràs també que és molt sensible que un senyor tan plantós s'hage de veurer així deshonrat. Es ver, i jo per ventura heu sent més que tu, perquè

l'estimi de bon cor. Però no és més sensible que ell s'hage empenyat vulguis no vulguis en desonrar-se i desonrar-mos? No és més sensible que quedi amb entredit el pudor, l'innocència i hasta l'orde públic? No és més sensible que no hi hage seguredat personal?

Vull acabar diguen-te que no te deixis combregar amb rodes de molins, per aquells que se esforsen en fer això questió de partit o de clericalisme. No. Això és sencillament questió de decència, d'honestedat pública, de vergonya i de dignitat

T'estima molt

EN BERNAT DE SANTA CLARA.

¡LLUM! ¡LLUM!

—Que hi ha de nou Pere?

—Res de nou: V. ja hu sap: s'escandalasso del dia que ningú parla de res pus: an es sallés i a sa plassa i per tot se parla de lo mateix.

—Ja hu val i que diven?

—Jo no le hi vull dir. Vertaderes barbaritats. Han tret a rol-lo mil breguetes que no tenen res que veure en el cas, i que tant si son veres com si son mentides, no lleven que no haja succeït, lo que are ha succeït, i que no tenga sa culpa es qui la té.

—Pero bono ¿que conten?

—Si dic que no és contadó. Brutós senyoret, brutós que ningú les creu, i que molts les han espargides amb s'idea de tapar ses faltes a qualcú, però que és nesassari fogir per no sentir-les.

—I de s'escàndol del dia ¿que conten?

—També passa lo mateix. E-hi afegixen o lleven, o conten coses que tampoc no hi tenen res que veure... i aixi va.

Pero mir-se... diven una cosa, qui jo aixi mateix trop que tenen un poc de raó.

—I que diven?

—Diven que maldament sia vè, cosa que tot-hom creu; però que sa monja havia d'haver callat i no havia d'haver donat aqueix escàndol.

—I qui és que hu diu.

—Gent ben sèria i persones molt bones.

—I vos que hi trobau?

—Ja li he dit trop que tenen un poc de raó.

—Vol dir trobau que sa víctima, además d'esser sa víctima encara havia de callar.

Com si a vos en mig d es carrer vos envestís un homo, vos posàs un guinavet a sa pitera i es temps que's vos clavàs vos digués. ¡Callau per amor de Deu! que no mogueu un barullo davant tot-hom ¿Trobarieu que vos toca callà?

—Be! però això no és igual suposat que ja estava fet, lo millor era callà.

—Si callà: Perque després sa bestia que tenia tals atreviments, encara s'en gloriàs davant els seus amics i digués que l'ha vençuda: i com ella hauria callat, pareixaria que seria vè que hi hauria consentit, i fet és mal.

—Es ver això axi mateix.

—Escoltau un cas pràctic.

Vos teniu una dona honrada i carta-cabal, neta i fanera com sa primavera d'Inca, i una fia de 20 anys, alegre com un rossinyol i pura com un lliri.

—Les juc amb qualsevol des poble.

—Idò bé, suposam que les anviau a fer feina a un taller o fàbrica, o allà on sia: i un dia se presenta sa dona o sa fia i vos diu que un homo que fa feina allà l'ha trobada tota sola dins un cuarto l'ha agafada i amb totes ses seues forces ha tractat de perdre-la...

¿Que fariau vos?

—Que faria? Si poria bastà a s'indecent que si atravis, li faria passar sa closca d'es cap per ui, i llevors les me'n duria a ca-meva i no m'empatxaria de raons.

—I si l'amo d'es taller vos digués que les havia de menester sens falta?

—Li diria que és pessejàs i tornaria airós!

—I si vos digués que no poria passar de cap manera?

—Li diria que fes flamada que jo m'estim més s'honra de sa meva dona o de sa meva fia que tots els tallers del món.

I sobre tot, si les volia, fregués defora s'alicorn desvergonyit, i que si no era bò per habità amb persones li posassen un au bardà.

—I si ell vos deia que no vos hi enfadasseu, i lo que hauria estat fos estat?

—Li diria que no tenc sa dona venal ni sa fia tampoc.

Bon paper faria jo! Que ell comensàs a tenir vana glori des fet i jo encare les hi enviàs ¡Parexeria que les hi envii apostat!

—Basta, Mestre Pere; ara ja mos entenem. De manera que vos no haurien callat però volieu que ses monges callassin: vos no haurieu volgut que sa dona o sa vostra fia tornasen a tal casa, però voldrieu que ses monges seguissen posant-se an es perill i a tant a certes cases que frequenta certa persona; vos no harieu volgut pareixer que consentieu en que sa vostra dona o fia fessen mal i voldrieu que la pobre monja parasesqués que és una dona que ningú s'en cuida, abandonada, i sense defensa de cap casta.

Es a dir que ses dones de ca-vostra son dones que mereixen que vos les guardeu com un tresor, i ses pobres monges havien de esser com a sers avorrits i carn de canó.

—Bono, jo tampoc no dic tant.

—No hu deis i hu deis. Vos haurieu feta passar sa closca a s'atrevit prenguent-vos sa justicia per ses vostres mans, cosa que no han feta els superiors de ses monges.

Per lo demés vos les haurieu llevades de la casa del perill i els superiors de les monges les han llevades de les cases de perill; Vos no vos haurieu empatxat de raons, i ells tampoc no s'en son empatxats; Vos no vos haurieu volgut pareixer consentit amb so mal, ells tampoc l'han volgut consentir.

I no obstant mirau se diferencia: vos trobau que ses monges han fet malament.

¿Es que ses monges son manco que sa vostra esposa o sa vostra fia?

—Are si que m'ha rebentat! I és ver això.

—Idò no sé com és que en senten tantes i tants que troben que ses monges havien d'haver callat.

—Jo vos diré: n'hi ha que ho troben perquè tenen molt bon cor i molt poc criteri i no hi veuen pus; ¿que les hem de fer si no tenen més llum?

Ni ha que ho troben perquè son trempaments que voldrien curar totes ses malalties amb coques de vaumes i augüent de reblanir; i ja sabeu que això no's possible.

Ni ha que ho troben per pur egoisme: perquè los molesta haver-se de veure privats dels servicis de ses monges si no presindixen d'un altra.

I n'hi ha que ho troben perquè son casades o fradines de firmesa i honestidat dup-

roses després que foren visitades per cert personatge; i perque elles callaren i no tingueren valor de destapar-lo troben que tot-hom havien de haver fet lo que elles feren.

—Bon cabal tendriem...!

—Ido això és lo que jo trop!

—No'n parlem pus senyor! Bonanit tanga!

—Bonanit, Mestre Pere: fins altre dia.

DESXONDIT.

LA CONCIENCIA DEL CRIMINAL

—Prudent y solitari, en lloch desert, y a l'ombra de la nit, dins les fondes entranyes de la terra, so amagat el meu crim.

Cap còmplice que'm venga, cap testimoni que'm delati vil... l'ull vigilant de la Justícia humana burlo; ningú m'ha vist.

¿Podria Deu guyatarme desde la volta d'aquest cel blau? ¡Neci temor! Damunt de nostres festes no hi hà res diví.—

Axò'l delinqüent deya per dar força y conhort a l'esperit. ¡Vana ilusió! May més, desd'aquella hora, pogué restar tranquil.

De nit, en la foscuria, si un instant dorm, desperta espavordit; la veu de la conciencia a cau d'orella li crida:—Jo t'he vist!—

La conciencia de l'home es llum interna veu infalible de suprem instint; Deu la posà com testimoni y jutge, arran, arran del crim.

F. JACINTO SALA.

EL NOU VAPOR "MALLORCA"

La «Isleña Marítima ha aumentat la seva flota amb el magnífic vapor «Mallorca», digne company del «Jaime I».

En pocs vapors destinats al servici de passatgers s'hi trobarà tan bon gust en la decoració—estil imperi en general,—tanta de cura en les comoditats i tan de compte petits detalls que semblen petits, però que no deixen de tenir, en conjunt bastanta importància.

Crida l'atenció l'abilitat amb què s'han resolt certe dificultats a fi de guanyar espais en varis endrets del vaixell.

El vapor té, en total, 2,225 tonelades. El tonelatge net, és de 1,092. Les dimensions, són: eslora, 90 metres; mànega, 17'70; puntal, 46.

Hi ha 70 camarots de primera, 60 de segona i 80 de tercera. Un cert número dels de primera són individuals.

Les màquines són de triple expansió i desplaguen una força de 5,200 cavalls, amb una marcha de 17 milles. Hi ha quatre calderas cilíndriques, de tres fornals cada una, consumint 36 tonelades de carbó.

Les cales són 5, amb una cabuda de 1,650 metres cúbics.

Hi ha 500 cinturons de salvament.

LA SITUACIÓ VITI-VINÍCOLA

A FRANSA.

Al Mitjdia, segueixen encare'ls atacs de mildiu, que destrueixen los raimos y las fulias de la vinya. Lo departament del Héruault, lo major productor dels departaments meridionals, es are'l més castigat per las malalties criptogámicas y en particular per lo mildiu. Segons los càlculs publicats per la premsa local, la collita en dit departament quedarà reduida a la meytat.

Los viticultors se queixan de la ineficacia de las sals de coure pera'ls atacs forts de mildiu; però això deu ser degut á la mala aplicació dels tractaments y a la débil proporció de coure ab que s'han portat a efecte.

Aquesta alarmant situació vitícola ha produhit un alsa en los preus molt considerable. Los vins del país de 8°, se cotisan de 25 a 25 franchs l'hectólitre, augmentant son preu segons grau y calitat y arribant los de 11° a 12°, al preu de 30 franchs. Los vins del Alger, Orán y Túnis, de 12° se cotisan a 35 franch moll Cette.

Lo consúm francès, segons la estadística oficial del mes de Juny últim, lluny de disminuir, com se temia, ha aumentat havent sigut pera'l mes de Juny de 4.446.071 hectólitres, que sumats als vins consumits en los vuyt mesos primers de la campanya actual (1914-15), fa un total de 31.536.373 hectólitres.

En quant a la importació de vins espanyols, no pot tenir lloch encare per varies rahons, sent la principal son preu elevat en la propietat, la puja de preus dels transports, la baixa dels cambis y altres ocasionadas per l'actual estat de cosas a causa del conflicte europeu.—Lluís ARIZMENDI.

MERCAT DE CETTE

Per aquest port continúan las arribades d'Alger, Oran y Túnis, invadint tots los molls.

Lo mercat de vins d'aquesta plassa continúa bastant animat. Las transaccions de vins d'Alger son molt activas, fentse algunas vendas al preu de 36 franchs hectólitre, moll Cette. Las existencias en la plassa no son molt importants. Los transports segueixen sent difícils per escassejar los vagons-botas.

(De L'Art del Pagés.)

SOBRE EL FET ESCANDALÓS

No ens bastaria tot el setmanari si mos havíem de fer eco de tot quant s'ha fet i dit aquests dies sobre el fet escandalós. Sols en direm lo principal i que ja és del domini públic:

Dissapte passat se personificà a Inca el Sr. Fiscal per actuar en la causa que s'havia incoada contra D. Francesc Llabrés i preses les declaracions que son del cas, aquest, fons tancat dins sa

presó per orde del jutge suplent D. Sebastià Aguiló.

Diumenge, dit suplent volgué actuar en la causa i no estant-ne conforme el missè accessor D. Miquel Pujadas, renuncià el càrreg, essent anomenat en son lloc el missè D. Miquel Amengual.

Fetes noves declaracions se posà en llibertat el Sr. Llabrés que fons acompanyat a ca-seva per uns quants amics de colla.

Durant la setmana s'han fet correr monstruosas calumnies que porien esser objecte de ruïdoses querelles si sabía la boca infame que les s'han arrencades. Fins n'han escrites p'els cantons.

Ell un s'empagueiex d'esser inqueró!...

«La Vanguardia Balear» de dissapte, diu que'l qui ha fet l'acte que se rumoretja no sols mereix tot el pes de sa llei sino la indignació del poble expressada en totes les formes lícites, de una manera viril que esfítsi el criminal.

Afegeix que retira vibrants articles que tenien escrits, per haver rebut cartes del Sr. Rosselló i del Sr. Llabrés que diven que sospenguen tot judici sense abans haver sentit l'interesat.

Ecos de Ca-nostra

PER CONEIXAMENT DE TOTS.—Per evitar males interpretacions i que se posí confusió a cosas qu'estàn ben clares, mos veim obligats a recordar a nostros lectors que guiats pels motius de mirar pel bon nom de les religioses de nostra ciutat i guardarles de tot perill, els seus superiors eclesiàstics tenen dispost que aquestes no puguin servir cap casa de malalt a on visiti el metge D. Francesc Llabrés.

Aquesta disposició no sols retgeix per les comunidats religioses d'Inca sino per les de tota Mallorca.

CASAMENT.—A la capella de la senyorial casa de D. Lloaxim Gelabert s'és verificat el casament del distingit capitá D. Carlos Casimiri Calvo i Menendez amb l'hermosa i aristócrata senyoreta D.ª Francisca Gelabert i Bennassar filla de la casa.

La suntuosa cambra estava il·luminada amb llums eléctriques naxents d'artístiques aranyes. L'imatge de la Puríssima presidía a l'altar entre llums i flors, sobre rumbosos cortinatjes de ric domàs.

La Novia aparagué a la cambra sostenguda en el bras del seu germà D. Mateu, que l'acompanyà a l'altar. Ella duia una rica vesta blanca de crespó de seda i una preciosa diadema de azahar o sia de flor de taronger.

Verificà la bendició i digué la missa, Mossen Antoni Ferregut concapiller en sa Familia de la Puríssima de la Parroquia.

Actuaren de padrins per part del noví D. Aureli Aguilar Comandant i D. Guillerme Homar Capitá; i per part de la novia, el President de la Diputació Provincial D. Juan Massanet emperentat en sa familia i el nebot d'aquesta, D. Martí Mayol i Gelabert.

El número d'assistents era reduit. A més dels senyors esmentats e-hi havia D. Arnest Marc Ex-Coronell, el Vicari D. Antoni Palou, D. Andruard Mondeli, parent de la casa, i D. Bartomeu Fiol.

També e-hi havia tres aristócrates Senyores. Sa cosina la Srta. Mayol, s'esposa de D. Martí i una cunyada seva, i la servitut de la casa que devia ser el mejor número.

Després del acte és serví un esplèndid berenar de pastes i preciosos licors.

Els novils dimecres partiren a fer el viatge de noces, fan comptes de recorre les principals poblacions d'Espanya.

Felicitam a la novella parella que Deu colmi de bendicions i felicitats de tota classe en son nou estat de vida.

SOBRE ELS ANIMALS.—Conversant amb D. Bartomeu Vallés, Inspector de Higiene Pecuniaria, mos ha dit que'l *mal-roig*, malaltia contagiosa que pega an els porcs per moltes bandes de Mallorca, a dins el terme d'Inca també e-hi hagut bastants de cassos; pero que les tres bistis que han mort aquesta setmana, alguna de molt de valor, son estades de malaltia natural. Dues de mal de ventre i s'altre d'una acalorada.

A mes mos ha dit el Sr Vallés, que obligat pel nou càrreg que desempenya ara exigirà an el mercat de bestia, o allà on convenga, certificació sanitaria dels animals que se presentin, lo mateix que expedirà certificacions gratuïtament per l'interesat que trega animals a la venta a Inca o per fora.

PEREGRINACIO.—Dijous passà per Inca una peregrinació d'unes 70 persones, que venia del Port de Sóller i anava a Lluch, dirigida pel Capellà del Port Mn. Vich.

Arribada amb el tren del matí s'hospedà a la Casa-caritat de les Païles a on passaren el dia i dinaren amb fraternal alegria. Allà s'improvísà una festa. L'Escolania seràfica i els pelegrins cantaren hermoses cançons dels seus repartoris i un ninet amb gracia angelical, feu un discurs. Més tart, visitaren la Iglesia de Sant Francesc i cantaren els himnes del Beat Ramón Lull davant sa capella, fent-los el Prior una plática adecuada a les circumstancies. Tastaren l'aigua de la cisterna, que com que tenga la frescor de cors nets.

A la caiguda de la tarde els romeus continuaren son viatge.

DESCORTESIA.—La familia Trebelsi que ha donades dues funcions a la plassa de toros, dijous volgué donar sa despedida amb una funció pública a la plassa de la Iglesia. A mitjant funció se fé una colecta que'l públic rebé en riaies i aluleia i demanant els doblers que no havia pagat ni donat.

Verament dona pena que a Inca vaja pujant una generació tant poc atenta i que aquella vila que un temps se distingia per la seva correcció, ara que s'anomena Ciutat demostrí tenir tant poca hurbanitat.

UN CAS RARO.—Ha mort madò Francisca Bonnin i Aguiló de ca's capellà que era sogra al mateix temps que germana de l'Amon Jaume Bonnin i Aguiló. Era sogra perque una filla seva és casada en l'amon Jaume i germana per esser filla d'un mateix matrimoni.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	101'00	el quintà
Blat	a	21'50	la cortera.
Xexa	a	00'00	id.
Sivada	a	08'50	id.
Id. forastera	a	08'00	id.
Ordi	a	09'00	id.
id. foraster	a	08'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	19'00	id.
id. per bestia	a	18'50	id.
Blat de les Indies	a	17'00	id.
Fasols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	30'00	id.
Garoves	a	06'00	

OCURENCIES

Ton pare no té nàs
te mare és xata
i es teu germà patit
cova de rata.

Fa mesos que no sentim cantar altra cosa per nostros carrers, que aqueix coblet tavernari amb una tonada més aigordentera encara. I lo pitjor de tot és la partida de variants que li fan, provocatius, intencionats, insultants, indecents i de mal gust que fan oi.

Mirau que després d'haver-se ubert tan es caps, com diven; després de tanta piniularia i presunció, arribà an aquestes gracies populars de literatura clàsica, e-hi ha per tirà el barret an es foc i fugí a l'Àfrica per veure si'ls moros gasten més finura. Fins es se sentiment popular tan esteticament expressat, amb moltes de les cançons de nostra terra, s'ha perdut i arraconat por aqueis coblets xors que malaïda la gracia que tenen.

LLIBRERIA Carré de la Murta número 5.—Inca.

Dezzeres Obres Rebudes

Lliga Regionalista — *El Pensament Català davant el Conflict Europeu.* Confe-

rències dels parlamentaris regionalistes.—Barcelona: M. CM. XV.

Fr. Adriano Suarez O. P.—*Levántate y Anda*—Principios fundamentales y normas prácticas de auto-educación y cultura humana —Estimulos y orientaciones racionales hacia una vida mejor.—Cad'z 1915.

Tratado Elemental de *Sociología Cristiana* por el Rdm. D. Fr. José M. Llovera, Vicario General de los PP. Carmelitas calzados.—Obra laureada en el primer concurso de la *Acción Social Popular*—Barcelona 1912.

En Defensa Propia.—Volum XVII—Obres Completes de Mossen Jacinto Verdaguer. Edició popular—50 cèntims.—Publicada per la Il·lustració Catalana.

Vida Popular del Beato Ramón Lull per D. Jaime Borrás Rullán Pvre.—Segona edició—10 centims.

Máquinas de escribir FOX modelo 24, de escritura visible.

La más fuerte y la que reúne mas ventajas de todas las máquinas de escribir. A quien nos

pruebe lo contrario le regalaremos una. ¡¡Ultima creación Norte Americana!!

Representante con deposito:

Vda. de JOSE F. CASTELLA

Plaza del Mercado, 17.—INCA.

BREVE

Cartilla Civico-Moral

PER EL

M. I. Sr. D. Nadal Garau y Estrany
Canónigo Doctoral de la S. I. C. B. de Maiorca

PRECIO

Un ejemplar encuadernado 0'40 ptas.

De venta en la Librería La Bona Causa, Murta, 5. —Inca.

Tip. Durán.—Inca.

PLANCHADO ALEMÁN

Se lavan y planchan **Cuellos, Puños y Camisas.** Preferimos se entreguen la prendas sucias o sea sin lavar.

Precios | Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.
Puños id, id. a 10 céntimos par.
Camisas de 20 a 40 céntimos según forma.

Sucursal en Inca.—Sastrería y Camsería de **FLORENCIO PRAT**—Mayor 6, 8, 10—P. del Sol, 1 y 2,